# T'has ben lluït a Barcelona, Gallardón

*Opinió | 09-10-2012 | 07:48*

Alberto Ruiz Gallardón ha vingut a Barcelona convidat pel Cercle d'Economia, i ha aprofitat per plorar el que podria ser "l'amputació d'una part del cos d'Espanya", i explicar que sense aquesta part Espanya es mor. Ha plorat per demanar que no marxem d'Espanya, i, com la seva noblesa castellana obliga, ha acabat amenaçant des d'una posició dominant. Penós.

Que el primer argument del primer emissari del Govern d'Espanya -el ministre de Justícia que també té nassos- que ve a Catalunya i parla de la independència nacional que s'està forjant al nostre país sigui el dels diners i el del perill de la sortida de l'euro d'Espanya i de Catalunya, és absolutament vergonyant i ha estat del més desafortunat que es pot concebre. Em sembla del tot ofensiu tractar de manera monogràfica el tema de la independència de Catalunya des del vessant econòmic. Però què s'ha cregut en Gallardón? amb aquesta actitud xulesca i prepotent, intentant posar de manifest el perill que la independència de Catalunya representaria per Espanya, per voler arribar a la fibra. A la fibra de qui? Ha donat cap mena de crèdit a les reivindicacions catalanes? No, naturalment; i quan li han preguntat pel vessant polític del fet, ha fugit d'estudi.

Per què tots els problemes relacionats amb la diferència i la idiosincràsia de Catalunya han de passar pel vessant econòmic, o els sembla que només estem demanant calés? Al Cercle d'Economia en Gallardón hi ha anat en qualitat de convidat privat, i ell mateix ha convocat la roda de premsa (que no estava prevista) per explicar "que si Catalunya marxa, Espanya s'enfonsa". Doncs que s'enfonsi, home, si el valor que ens donen aquests que ara ens demanen que la salvem és purament econòmic i només ens volen per la cartera. I que s'enfonsi amb tota aquesta gent a dins, perquè, de servir políticament, no serveixen ni pel seu de poble.

En lloc d'arreglar res, i apaivagar el malestar dels catalans que cada dia tenim més motius i més raons per voler fer la nostra, Gallardón encara l'ha espifiat més, perquè ha tirat pel dret, i només ha pensat, en el fons, en la seva Villa y Corte, i en la colònia que perdran si Catalunya s'independitza. ¿No s'emplenen la boca de dir que Madrid aporta més a la solidaritat que Catalunya?, doncs que facin amb Madrid, i que ens deixin estar. Però, és clar, mai no diuen que la gran majoria de les grans empreses domiciliades registralment a Madrid, produeixen a Catalunya.

Ara resulta que ?els diners?, que diuen que són el mòbil dels catalans, en realitat són el mòbil (únic) dels espanyols. Però, on va aquesta gent, què volen de nosaltres? Sortim 1'5 de catalanes i

catalans als carrers de Barcelona a manifestar el malestar general del país pertot, i encara ens qüestionen, i de les nostres raons polítiques ni en parlen. S'han posat a seguir el fil de la Història d'aquest poble? S'han preocupat per si els nostres nois i noies són feliços dins la seva Espanya radial i unitària com a perifèrics i maltractats per tenir una altra llengua i una altra cultura? Entreu al compte de twitter @apuntem, i us adonareu del que ens estimen, aquests comediants que tenen la clau de la caixa, i que cada any arramben el producte de la nostra suor. Què volen, que siguem uns esclaus perennes, i els catalans d'origen espanyol que ja fa tres dècades que viuen al nostre país, uns immigrants perpetus? (que els facin servei a ells i que callin i penquin). Ja està bé, ja està bé!

S'emporten 16.000.000.000 milions d'euros cada any del nostre esforç col·lectiu com a poble, el retorn de la reinversió és pràcticament nul; les infraestructures catalanes són obsoletes, i els usuaris les passem de tots colors i al damunt paguem més que ningú (en català i en castellà, que aquí hi entrem tots), com és ara l'exemple de la NII o de les vuitcentistes instal·lacions ferroviàries estatals (de Tarragona a Castelló una sola via, en el que és el tram amb més trànsit de tot l'Estat), mentre el Govern espanyol aprova projectes d'Alta Velocitat que condueixen al Non Plus Ultra. I Gallardón segueix amb la seva caricatura d'espanyol colonitzador a la capital de Catalunya, i acaba dient "si alguna alta personalitat no compleix les lleis, la Constitució li passarà pel damunt", com si la seva constitució fossin els Manaments de la la Llei de Déu. "Si no creieu, vinga, pal i a callar, com sempre". Home, sisplau! Aquesta gent en 300 anys encara no han entès res; res de res!

El problema de Catalunya és una reivindicació de contingut polític, i no solament econòmic. Durant 23 anys, amb Pujol, i després amb Maragall, funcionava allò de treure's la cartera i donar-nos les engrunes; i au, cap a casa. Ara això del peix al cove ja no va. Mas ha posat els bemolls sobre la taula, i els seus comptes d'expert economista no accepten engrunes ni almoines: vol un Estat propi, i ho està explicant al món sencer, i molts ens internacionals ja li han donat el seu suport abans d'oficialitzar-lo. Mas els té ben posats, quadrats, és poliglota, en aquest aspecte té el Govern dels millors, i ja ha triat el camí que vol recórrer, que és el que li ha demanat el gruix del poble de Catalunya des dels carrers de Barcelona. I això no té marxa enrere, perquè la força d'un poble, de tot un poble amb totes les seves diversitats, no la pot aturar ningú, ni cap tanc, ni cap avió, ni cap amenaça, ni cap constitució tronada.

El de Gallardón ha estat un discurs caduc i carpetovetònic, que potser encara hagués funcionat fa un any, però avui ja no. La gent ja està immunitzada i aquesta mena de discursos i arguments sense cap altre fonament que "Catalunya és Espanya", i el de voler posar la por al cos de la gent amb allò de "si intenteu marxar ateneu-vos a les conseqüències", ens fan més aviat riure i en el fons el mateix fàstic que quan els nostres pares i avis els sentien pronunciar als capsigranys franquistes del 39-40 del segle passat, en ocupar Barcelona per les armes. Catalunya ha perdut la por, i ha guanyat la il·lusió de la llibertat.

Els mals de Catalunya (i d'Espanya) s'acabaran ben aviat, perquè els problemes no poden durar sempre, i ja sigui perquè els espanyols s'hi avinguin de gust i per força, o perquè les lleis internacionals així ho condicionin, Catalunya farà el seu camí sense que ningú li pugui impedir. I Espanya, o el que en resulti, haurà de fer el seu. Avui, aquest fet ja no té aturador, i el que va començar amb malestars després dels retalls de l'Estatut aprovat pel Parlament de Catalunya i referendat pel poble català (i que aquests mateixos que avui ploren el van menysprear i reduir) i denunciat pel PP i C's en diverses ocasions amb la connivència del PSOE, no ho oblidem, va quallar el passat 11 de Setembre amb la força al carrer del contingent viu de tota una nació, i aquesta força a hores d'ara ja no la pot aturar ningú. I menys encara, si els interessats en que les coses segueixen com fins ara, utilitzen amenaces i paraules altisonants per contravenir els desitjos

de la majoria. Com els del teu estil i ideals polítics, t'has ben lluït, Gallardón, encara que en el fons et vull donar les gràcies per contribuir de manera força significativa (com tants altres fan cada dia des de les espanyes) a la independència de Catalunya.

Fuente: GN
Autor: Santi Capellera i Rabassó